

Κι όμως κάτι μας έλειπε (Δημήτρης Μαγριπλής, διηγηματογράφος)

/ [Πεμπτούσια](#)

Από πρωίας χτυπούσαν χαρμόсуνα οι καμπάνες. Κόσμος πήγαινε – κόσμος ερχόταν με κάθε λογής μέσον. Η πλατεία γεμάτη. Μια αγωνία στα πρόσωπα όλων πρόδιδε το νέο.

Ο νέος μητροπολίτης θα έφτανε από στιγμή σε στιγμή στην πόλη μας. Και όντως, γύρω στις δέκα, με ένα ψιλόβροχο και τον ήλιο να κρύβεται, δύο λιμουζίνες κατάμαυρες σταμάτησαν την πορεία αρκετών άλλων κρατικών αυτοκινήτων που περικύκλωσαν το σιντριβάνι της κώμης.

Η αλήθεια είναι πως, όσο κι αν είχαμε προετοιμαστεί, μας έπιασε η άφιξη εξαπίνης. Η μικρή ομάδα με τους φουστανελοφόρους ντόπιους λίγο έλειψε να αποδώσει τιμές από το μπουγατσάδικο της γωνίας. Ευτυχώς ο τελετάρχης, ο καθ' όλα σεβαστός κύριος Ερίφης, με τον γνώριμο ευγενέστατο τρόπο του τους ειδοποίησε.

– Ξυπνάτε, ορέ ζαγάρια, ακούστηκε βροντερά και ευθύς βρέθηκαν παρακείμενοι του καταστόλιστου εκλεγέντος.

Έτσι με μπαταριές από καριοφίλια προγονικά πάτησε την ιερά γη μας ο νέος. Και ήταν έτσι τόσο στο παράστημα όσο και στην ηλικία. Ο ερχόμενος, με πλήρη σοβαρότητα και βήμα ταχύ, με μακρύ ράσο που το υποβάσταζε συμβολικά από τη μία ο δήμαρχος και από την άλλη ο τοπικός βουλευτής, ανέβηκε στην εξέδρα. Ευλόγησε το πλήθος, ευχαρίστησε τους

παρευρισκόμενους επίσημους, έριξε και μια πρώτη κλεφτή ματιά στη πόλη μας. Όσο μπορούσε και φυσικά επέτρεπε η μεγαλοπρέπεια της στιγμής. Καταλήγοντας μας τόνισε την έκπληξή του για την τιμή που του επεφύλασσε η Θεία Χάρη σχετικά με την εκλογή του.

Εμείς βεβαίως ξέραμε περισσότερα για αυτόν. Εδώ και πολλές ημέρες, οι φήμες δίναν και παίρναν. Κατά περίεργο τρόπο, ίσως και λόγω της επιφοίτησης πονηρού πνεύματος, γνωρίζαμε από μήνες τους δύο επικρατέστερους υποψήφιους για την κεφαλή της τοπικής εκκλησίας. Και μόλις δέκα μέρες πριν την επίσημη εκλογή είμαστε σίγουροι όλοι για το όνομα του τυχερού.

Προσωπικά δεν ενστερνίστηκα ποτέ τις φήμες. Αν και ξεπλάγην γιατί στο τέλος, από το βιογραφικό που μου είχε εκθέσει στο καφενείο ο Σώτος ο γιδοβοσκός, ο νέος μού εφάνη παλαιός γνώριμος. Από το πώς κινείτο μέχρι τη χροιά της φωνής του. Όλα προκαταβολικά καταγεγραμμένα. Πώς περπατούσε, πώς έψαλλε, πώς κοίταζε, τι κοίταζε, το άριστο της ηθικής του, τα πολιτικά του πιστεύω. Απίστευτο. Όλα μα όλα γνωστά. Ακόμη και τι σώβρακο φορούσε. Το τελευταίο ουδείς το επιβεβαίωσε, αλλά όλοι ήξεραν το νούμερο.

Μπήκε λοιπόν, συνοδεία πολλών, ο άνθρωπος στο μέγαρο και από τότε κανείς δεν τον ξαναείδε για μέρες. Κάτι φωνές και κρότοι ακούγονταν πού και πού από τα βάθη της μητροπόλεως, αλλά όλοι βεβαίωναν ότι επρόκειτο για μικροατυχήματα. Ορισμένοι προσπάθησαν να πάρουν κουβέντες από τους παρακείμενους ιερείς της νέας αρχής. Μα ήταν τόσο ολιγόλογοι και κρυψίνοες, που γρήγορα απογοήτευσαν τους ανακριτές τους.

Η πόλη ακολούθησε τη γνώριμη ρουτίνα της και σύντομα ο νέος έγινε παλιός και οι παλαιοί ξεχάστηκαν. Ή έτσι φάνηκε προς στιγμήν μια και ξαφνικά μια μαύρη λιμουζίνα πάρκκαρε μπροστά από το μέγαρο. Από τη μέρα εκείνη το νέο αμάξι του νέου μητροπολίτη εξέδραμε καθημερινά και σε άλλη ενορία. Οι ενορίτες ειδοποιημένοι ξεπρόβαλλαν με χαρά από νυχτός για την συλλειτουργία με τον πρώτο τους. Με χαρά πήγαιναν και με δάκρυα έφευγαν. Τι λόγος, έλεγαν, τι πίστη, τι ήθος. Ο κόσμος κρεμόταν από τα χείλη του και αυτός κρέμαγε και ένα άλλο εκκλησιαστικό μενταγιόν στο λαιμό του. Κατάντησε να σκύβει από το βάρος αλλά οι ιδιαίτεροί του διαβεβαίωναν ότι αυτό ήταν άσκηση ταπείνωσης.

Ταπεινός, τίμιος, λογικός, αυστηρός με τους τύπους, απόλυτος. Όλα τα χαρίσματα λοιπόν. Έδιωξε τους κλέφτες από τα ενοριακά συμβούλια, νοικοκύρεψε τα έσοδα και τα έξοδα της μητροπόλεως, έκανε αγρυπνίες, έβαλε τάξη.

Κάτι όμως έλειπε.

Οι καλοπροαίρετοι έλεγαν στους άλλους ότι τελικά δεν ξέρουμε τι θέλουμε. Μπορεί να είχαν δίκιο.

Δίκιο ή άδικο ας μην κρίνουμε, έλεγαν οι περισσότεροι και συνέχιζαν να πίνουν ξέγνοιαστα τον καφέ τους.

Όπου μια μέρα κραυγές ακούστηκαν από την μικρή εκκλησία, δίπλα στο δρόμο για τη θάλασσα. Δεν είμαι σίγουρος για τα λόγια αλλά εκείνο που έκανε εντύπωση ήταν τα πολλά εγώ και Δεσπότης που ακούστηκε πολλάκις.

Μια παρευρισκόμενη κυρία έτρεχε αλαλάζοντας:

- βοήθεια, βοήθεια...

Πίσω της ο Δεσπότης με το μαστούνι υψωμένο και με το μαλλί του ξέπλεκο στον άνεμο. Πιο πίσω οι πιστοί να τρέχουν με τα εξαπτέρυγα και τα κεριά σβησμένα.

- Τι έγινε; ρώτησα κάποιον.

- Αντιμίλησε στον Δεσπότη μου, είπε κοφτά.

- Δηλαδή;

- Του ζήτησε μόνιμο παπά και κείνος θεώρησε ότι οι υποδείξεις στο έργο του είναι προσβολή.

Έκανα το σταυρό μου. Νέος πρώτος, νέα ήθη, είπα και έφυγα. Μα δεν έφυγα από τις περιπέτειες. Κάθε μέρα από τότε και ένα ευτράπελο.

Νεύρα, πολλά νεύρα. Φωνές και αντάρες. Όλο κάτι έφταιγε. Κληρικοί και λαϊκοί απέφευγαν το μέγαρο και κάθε συναπάντημα με το δεσπότη. Όποιος έπεφτε πάνω του κινδύνευε για κακοπάθημα. Παπάδες σε αργία για το τίποτα, βιαιοπραγίες

κατά τη διάρκεια των λειτουργιών, ειρωνεύεις σε όλους. Τους εργαζόμενους στο μέγαρο τούς έβλεπαν όλοι με λύπηση. Ο κόσμος χωρίστηκε προς στιγμήν στα δύο. Οι μεν έλεγαν ότι όλα γίνονται από πατρική αγάπη και φροντίδα και ότι ο άνθρωπος είχε αγιάσει. Και οι άλλοι γέλαγαν με την συγκεκριμένη παιδαγωγική και απέφευγαν περαιτέρω σχόλια.

Τα ποσοστά άλλαξαν όταν σε κρίση αγιότητας επέβαλε στον τοπικό πληθυσμό μέτρα που μόνο άλλες εποχές θύμιζαν. Και επειδή τόσο ο δήμαρχος όσο και οι πολιτικοί τού τόπου είχαν εκτιμήσει την εύνοια του κλήρου ως προϋπόθεση της εκλογής τους, τα μέτρα αυτά σχεδόν επιβλήθηκαν στους πολίτες.

Κάθε πρωί σηκώνονταν όλοι αχάραγο και κατευθύνονταν σε σειρές στοιχισμένες με τάξη στις παρακείμενες ενορίες. Έκαναν σταυρό και στη συνέχεια άναβαν κερί. Κατόπιν όλες οι ενορίες συντεταγμένες οδηγούνταν στην κεντρική πλατεία όπου δια στόματος ενός έλεγαν πρωινή προσευχή και ελάμβαναν την ευχή του μητροπολίτη, που εξέρχεται, άυπνος από τις αγρυπνίες, στο μπαλκόνι της μητροπόλεως. Μετά καθένας στην δουλειά του. Στις εκκλησίες, βεβαίως, συνέχιζε λειτουργία, απόστολος, ώρες.

Μετά το πέρας των εργασιών σύσσωμο το ποίμνιο οδηγείτο για διαφώτιση από σεβάσμιους ιερείς σε ειδικά διαμορφωμένο χώρο στο γήπεδο της πόλεως, κατόπιν με στοίχιση παρελάσεως και τραγουδώντας χριστιανικά εμβατήρια πηγαίναμε για εσπερινό. Το εκκλησιαστικό εικοσιτετράωρο τελείωνε με αγρυπνίες. Επιπλέον σε κάθε πόλη της επικράτειας τουλάχιστον μια εκκλησία ήταν επί εικοσιτετραώρου βάσεως ανοιχτή και λειτουργούσε αδιαλείπτως.

Ήμασταν μια στρατιά αγίων. Όλη η πόλη μύριζε λιβάνι και τα εκκλησιαστικά είδη έκαναν πλούσιους ορισμένους. Πολλά μαγαζιά άνοιξαν γύρω από τις εκκλησίες και επήλυδες θεοφοβούμενοι έγιναν καταστηματαρχες στην πόλη μας. Επιβλήθηκε σε όλα τα μαγαζιά να φέρουν εικόνες πάνω από τα ταμεία και κάθε πιστός που παραλάμβανε απόδειξη να κάνει πρώτα το σταυρό του. Οι γυναίκες της πόλης φορούσαν υποχρεωτικά βρακοζώνια και φούστες που άφηναν μόνο τον αστράγαλο σε κοινή θέα. Οι πιο πιστές εφάρμοσαν και την μπότα ώστε να μην σκανδαλίζουν τους άρρενες.

Οι άνδρες ακολούθησαν την μόδα του ελαφρού μύστακα με μαλλάκι κοντό τύπου ισόβιου φαντάρου. Πουκάμισο, σε χρώματα παλαιών εισπρακτόρων του ΚΤΕΛ, ερμητικά κλειστό από το λαιμό έως τα άκρα των χειρών.

Παντελονάκι σε χρώμα παστέλ, με τη ζώνη σφιχτά για να μην ξεφύγει η ηθική που φιλοσοφικά εντοπιζέτο από τη μέση και κάτω και ύφος βαράτε με κι ας κλαίω.

Τετάρτη και Παρασκευή τα σουβλατζίδικα και γενικά τα μαγαζιά που πουλούσαν κρέατα ήταν κλειστά και φυσικά τις νηστείες όποιος συλλαμβανόταν να τρώει αρτήσιμα μαστιγωνόταν δια ροπάλου σε κοινή θέα.

Εκτός κι αν προσκόμιζε χαρτί ιατρού. Δημοσίου νοσοκομείου, βεβαίως.

Με αυτά και εκείνα είχαμε όλοι πάθει αγίαση. Οι γεννήσεις έπεσαν κατακόρυφα-

πού μέρες ελεύθερες για τεκνοποίηση- αρκετοί τουμπάνιασαν από το πολύ νηστίσιμο. Σιελόρροια παρατηρούνταν στους ντόπιους όταν έφευγαν από τα όρια της μητροπόλεως και αντιμετώπιζαν άλλους τρόπους ζωής.

Το όνειρο κάθε κατηχητόπουλου είχε επιτέλους εκπληρωθεί. Ήμασταν κράτος εν κράτει. Πρότυπα και για τους άλλους όπως μας διαβεβαίωναν κάποιοι φίλοι ιερείς του μητροπολίτη μας που επισκέπτονταν το πείραμα.

Έτσι μας είπαν. Πείραμα και μάλιστα ευλογημένο.

Όλα τα' χαμε, μα κάτι μας έλειπε.

Και ξαφνικά ένα πρωί ο Σώτος εμφανίστηκε στο καφενείο περιχαρής. Ήταν λίγο μετά την πρωινή προσευχή και με ένα βιβλίο ξεχασμένο από όλους κάθισε ο αγράμματος να διαβάζει:

- ...αγάπην δεν μη έχω, ουδέν ειμι...

Έπεσε παγωνιά στο κατάστημα. Σαν αποκάλυψη κοιτάξαμε με μάτια δακρυσμένα ο ένας τον άλλον. Αυτό ήταν. Στήσαμε χορό και ανάψαμε

κάρβουνα. Καταμεσής της πλατείας. Ο ένας με τον άλλο χέρι- χέρι και δώσ'του το καλαματιανό και να σου οι κοπέλες και τα παιδιά πρώτα στο γύρο. Φωνές και γέλια παντού. Και κει που όλα έδειχναν λαμπρή, μια μαύρη φιγούρα με οργή προβάλλει στο μπαλκόνι του μητροπολιτικού μεγάρου κραυγάζοντας:

- Τι κάνετε εκεί;

-Ζούμε , χορεύουμε, γελάμε, ανταμώνουμε με αγάπη τόλμησε κάποιος να πει.

Αντί για απάντηση ακουστήκαν στριγκλιές και ανατριχιαστικοί κρότοι, ο ουρανός συννέφιασε, ο ήλιος κρύφτηκε, μια σπίθα που έγινε φλόγα άρχισε να βγαίνει από τα χέρια του ζηλωτή. Κάποιοι σταμάτησαν τον χορό, μα ο Σώτος ο αγράμματος φώναξε:

- Αγάπη, ορέ! Αγάπη!

Και σαν από σύνθημα τα κλαρίνα σκέπασαν την όποια αντίδραση. Και μαζί με τον ήχο τους για όποιον το είδε μια μαύρη φιγούρα διαλύθηκε. Το μόνο που έμεινε ήταν το ράσο που κάποιο πουλάκι το πήρε και το έριξε σαν πέπλο πάνω στο Σώτο που πρώτος στον χορό κοίταζε με αγάπη τους συνανθρώπους του.

Εμπεριέχεται στο βιβλίο» ΚΡΥΦΕΣ ΕΝΟΧΕΣ» που κυκλοφόρησε το 2011 από τις εκδόσεις «επί-γνωση», του εκδοτικού οίκου Αν. Σταμούλη , στην Θεσσαλονίκη